

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 14 Μαΐου 1951 (Π.Ο.Η.) "Έτος Δ'· "Αριθ. 103—Τιμή Φύλλου Δραχ. 1000	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σταύρος Καραμάντσος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : "Εξάμηνος δραχ. 10.000—"Ετησία δραχ. 20.000 "Εξωτερικού: "Εξάμ. δολ. 3.—"Ετησία δολ. 6
Γραφεία : "Οδός Χαλκοκονδύλη 7—"Αθήναι Τηλέφ. 33.839	

ΕΝ ΟΨΕΙ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ

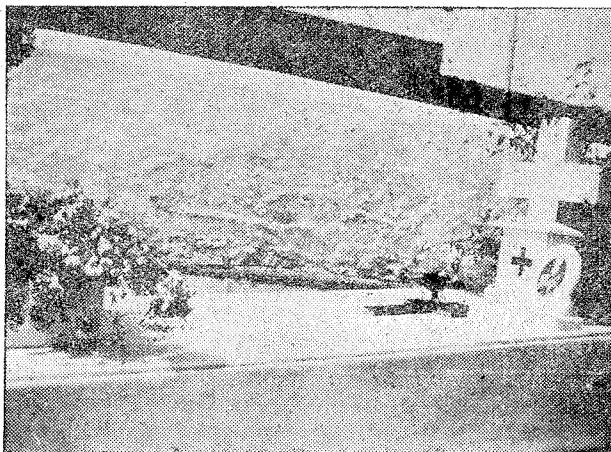
Δέν θά ἀσχοληθοῦμε μὴ τὴν θεωρητικὴ τοποθέτησι τοῦ ζητήματος· ἐάν δηλαδὴ ὁ χριστιανὸς θά πρέπει νὰ ἀσχολεῖται μὲ τὸ ζήτημα τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας τοῦ τόπου, τὴν ἐκλογὴν τῆς καὶ ὅλα τὰ συναφῆ προβλήματα. Καὶ τοῦτο διότι διεξάγομεν ἀγῶνα καὶ ἐφείλομεν πρακτικῶς νὰ ἀντιμετωπίζωμεν ὅλα τὰ ζητήματα. Ὑπάρχουν ἄλλωστε θρησκευτικοὶ σύλλογοι εἰς τὰς Ἀθήνας, ποὺ τοὺς ἀρέσει ἡ ἀπεραντολογία καὶ ἀσχολοῦνται μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια εἰς αὐτὰ !!

Αὐτὴν τὴν στιγμήν εἴμεθα πολῖται τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους σκαγδαλωδῶς ἀδικούμενοι καὶ παρανόμως διωκόμενοι. Οἱ ὀψίμου φήμης φιλέλευθεροι πολιτικοὶ τῆς πατρίδος μας ἀρνοῦμενοι εἰς ἡμᾶς τὴν ἀρχὴν τῆς ἀνεξιθρηκείας καὶ τιθέμενοι ὑπὸ τὰς Διαταγὰς ἑνὸς Θρησκευτικοῦ Δεσποτισμοῦ ποὺ θά τὸν ἐξήλευε καὶ ὁ πλέον εὐτυχὴς Κοσμοκράτωρ Πάπας, ἐξιφούλκησαν ἐναντίον μας καὶ ἐπιζητοῦν νὰ μᾶς ἀποσπᾶσουν τὸ πολυτιμότερον στοιχεῖον τῆς ζωῆς μας, τὴν Ἐλευθερίαν τῆς Σκέψεως. Διεμαρτυρήθημεν, κατηγορεῖσθαι τὴν τυραννίαν ἐνώπιον ξένων καὶ ἡμετέρων καὶ κατηγάγομεν περίλαμπρον Νίκην, κατακτήσαντες τὴν συμπαθειαν καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῆς κοινῆς γνώμης. Οἱ κύριοι ὁμῶς συντελεσταὶ τῆς

ταλαιπωρίας μας παραμένουν ἀσυγκίνητοι. Δέν τοὺς ἐνοχλοῦν οὔτε τὰ ραπίσματα τοῦ τύπου, οὔτε αἱ οἰμῳγαὶ τῶν θυμάτων, οὔτε τὸ κατηγορητήριον τῆς κοινῆς γνώμης. Ἀγκιστρωθέντες ἐπὶ τοῦ ὑπουργικοῦ θώκου σείουν ἀπειλητικῶς τὴν γραφίδα ἄνωθεν τοῦ λευκοῦ χάρτου, χαράσσοντες ἐπ' αὐτοῦ τὰς πλέον ἐξωφρενικὰς διαταγὰς, διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὁποίων ποιοῦν καὶ δακρύζουν καὶ αὐτοὶ οἱ ἀρμόδιοι. Οὕτω παραμένει εἰσέτι ἐξόριστος ὁ πάλλευκος ἡγέτης μας, μὴ ἐπιτρεπομένης οὐδεμιᾶς ἐπικοινωνίας μετ' αὐτοῦ· διώκονται ὡς οἱ τελευταῖοι τῶν κακούργων τὰ κοσμήματα τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας, οἱ Ἱεράρχαι Χριστιανουπόλεως καὶ Δισυλείας, συλλαμβάνονται καὶ διαπομπεύονται ἱερεῖς, διαλύονται διὰ τῆς πυροσβεστικῆς ὑπηρεσίας καὶ τῶν κλόμπ, φιλήσυχοι προσευχόμενοι πολῖται, κλείονται Ἱεροὶ Ναοί, παρα-

βιάζονται παρθενικά ἄδυστα Ἱερῶν Μονῶν.

Εὐρισκόμεθα ἐνώπιον μιᾶς πρωτοφανοῦς αὐθαιρεσίας, ἐνὸς πολιτειακοῦ ἀναχρονισμοῦ, ἐνὸς βαρβάρου καὶ ἄκρως ἀντισυνταγματικοῦ διωγμοῦ. Ὡς χριστιανοὶ εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ἐφαρμόζωμεν τὴν σύστασιν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἰς τοὺς χριστιανοὺς τῆς Ρώμης. «Πᾶσα ψυχὴ ἐξουσίαις ὑπερεχούσαις ὑποτασσέσθω». Καὶ τὸ πράττομεν μὲ θρησκευτικὴν ἀξιοπρέ

Ἀπλὸς καὶ ἀπείρητος ὁ Τάφος τοῦ Ἐπισκόπου μας, εἶναι γὰρ μᾶς τὸ πῶς σεβαστὸ προσκύνημα.

πειαν. Οὐτε ἐπιτρέψαμεν εἰς τοὺς ἑαυτοὺς μας, νὰ σκεφθῶσιν μορφὴν ἀντιδράσεως, ξένην πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς αὐστηρᾶς χριστιανικῆς ἀξιοπρεπείας, ἀντιθέτου πρὸς τὴν ἐννοίαν τοῦ σεβασμοῦ. Ἐν τούτοις ὁμως εἴμεθα ἐκ τῶν πραγμάτων ὑποχρεωμένοι νὰ ἐξασφαλίσωμεν, εἰς τοὺς ἑαυτοὺς μας καὶ εἰς ὅλους ἐκείνους οἱ ὅποιοι διώκονται, ἐπειδὴ ἐπιθυμοῦν νὰ πρεσβεύουν ὅ,τι τοὺς ἐμπνέει ἡ θρησκευτικὴ τῶν συνειδησίς, ὅρους καὶ συνθήκας ἀνεξιθρησκείας καὶ ἐλευθερίας τῆς σκέψεως. Ἐπιδιώκοντες μίαν τοιαύτην πραγματικότητα ἀνταποκρινόμεθα εἰς τὸ αἶτημα τῆς ἐποχῆς μας καὶ κινούμεθα ἐντὸς τῶν ἰδεολογικῶν πλαισίων τοῦ αἰῶνος μας. Naί! Οἱ Παλαιοημερολογίται, οἱ ἐκ φύσεως συντηρητικοὶ ἀνέλαβον ἤδη τὸ λάβαρον τῆς ἐλευθερίας καὶ τέμνουν πρὸ πολλοῦ τὴν ὁδὸν τῆς προόδου. Διὰ τῆς ἐνεργείας μας αὐτῆς εἴμεθα συνεπείς καὶ πρὸς τὸ ἀκραιφνὲς πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας καὶ ἐλκρινοὺς ἀνεξιθρησκείας. Δικαιολογούμεν ἀκόμη διὰ τῶν προσπαθειῶν μας αὐτῶν, τὴν εὐγενεστάτην καταγωγὴν μας, τῆς ὁποίας οὐσιώδεις στοιχεῖον ὑπῆρξε αἰετοπετρεῖα καὶ ὁ πόθος τῆς Ἐλευθερίας.

Εἴμεθα λοιπὸν ὑποχρεωμένοι νὰ ἐνδιαφερωθῶμεν θετικῶς διὰ τὸ ἥθος καὶ τὰς πεποιθήσεις ἐκείνων, οἱ ὅποιοι τὴν ἐπαύριον τῶν ἐκλογῶν θὰ ἀναλάβουν τὸ πηδάλιον τοῦ Ἐθνικοῦ σκάφους καὶ νὰ κατευθύνουν ἕνα λαὸν φιλελεύθερον καὶ εὐγενικόν. *Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς ἡ ψήφος μας ἔχει θρησκευτικὸν χαρακτῆρα.* Ἐχει τὴν μορφὴν χριστιανικῆς ἀποστολῆς. Ἀποτελεῖ σοβαρὸν ἐθνικὸν καθήκον. Κανεὶς καὶ καμία δὲν πρέπει νὰ ἀδιαφορήσῃ διὰ τὸ πρόσωπον καὶ τὸν συνδυασμὸν, τὸν ὁποῖον θὰ κληθῇ νὰ ἐκλέξῃ.

Οἷαδήποτε ἐπιπολαία ἐνέργεια, ρυθμιζομένη ἀπὸ παλαιὰς γνωριμίας, ἀπὸ προσωπικὰς ἰδιότητες, ἀπὸ συγγενικοὺς δεσμούς, εἶναι αὐτοχρημα προδοσία. Τὸ μοναδικὸν ἐλατήριο τῆς ἐκλογικῆς ἐνεργείας θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἡ θέλησίς μας νὰ κατοχυρώσωμεν τὴν ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς μας συνειδήσεως, νὰ ἐπαναφέρωμεν τοὺς δεσμώτας Ἀρχιερεῖς μας, νὰ ἐπανακτήσωμεν τὰ καταπατηθέντα δικαιώματά μας. Αὕτῃ ἡ σκοπιμότης θὰ πρέπει νὰ κατευθύνῃ τὰς ἐνεργείας μας, τὰς σκέψεις μας, τὰς ἀποφάσεις μας.

Ἀλλὰ δὲν θὰ πρέπει νὰ πέσωμεν θύματα ἐπιτηδείων ἐκμεταλλευτῶν καὶ παχυλῶν ὑποσχέσεων. Ἐκεῖνο, ποῦ θὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν μας ὡς φιλικὴν ἐκδήλωσιν ἐκ μέρους τοῦ ἐθνικόφρονος πολιτικοῦ κόσμου θὰ εἶναι μόνον ἕνα συγκεκριμένον ἀποτέλεσμα. Οἱ τοῖχοι τῆς Βουλῆς δὲν ἀντήχησαν εἰσέτι ἀπὸ ἕνα δριμύτατον κατηγορῶ ἐναντίον τῶν στραγγαλιστῶν τοῦ Συντάγματος. Οὐδεὶς ἐκ τῶν πολιτικῶν ἐσκέφθη νὰ ἀνακουφίσῃ, ἔστω, τὰ δεσμὰ τοῦ γηραίου ἡγέτου μας. Κανεὶς δὲν συνεκινήθη ἀπὸ τὸ κλαίσιμον τῶν Ἐκκλησιῶν. Ὅποιος πρῶτος λάβει τὸ θάρρος νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ τῶν

ἀδίκως δωκομένων, διὰ τὰς θρησκευτικὰς ἐλευθερίας πολιτῶν καὶ ἐπιφέρει ἕνα οἰονδήποτε ἀποτέλεσμα, θὰ ἐπιρεάσῃ σοβαρῶς τὰς ἀποφάσεις μας καὶ θὰ θέσῃ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὴν ἐκτίμησιν μας.

Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί,

Ὁρθώσατε τὸ παράστημά σας περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε. Ἐνωθῆτε ὑπὸ τὸ λάβαρον τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας καὶ τὴν σκιάν τοῦ ἐξορίστου ἡγέτου μας. Ἀποδείξατε ὅτι δὲν εἴμεθα ἀγέλη ἐκμεταλλεύσιμος ἀλλὰ λαὸς σεβαστός καὶ ὑπολογίσιμος. Παιθαρχήσατε εἰς τὴν φωνὴν τοῦ καθήκοντος καὶ τὴν ἐπιταγὴν τῶν καταπατουμένων δικαιωμάτων σας.

Μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἐπιτύχωμεν. Πᾶσα ἄλλη ἐνέργεια, ἐνῷ θὰ μᾶς ἐξευτελίξῃ δὲν θὰ προαγάγῃ οὔτε ἐπὶ χιλιοστὸν τὰ συμφέροντά μας. Ἐτοιμοὶ λοιπὸν νὰ συντρίψωμεν διὰ τῆς ψήφου μας τοὺς διώκτας μας καὶ νὰ ἀναδείξωμεν τοὺς ὑπερασπιστάς μας. Πρὸς τοῦτο ὁμως χρειάζεται παιθαρχία καὶ ἔνωσις.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ

ὑπὸ τοῦ Σιβασμ. Ἐπισκόπου
Διαυλείας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Ὅταν διὰ πρώτην φοράν ἠκούσθῃ ἡ ἀνεκφράστου γλυκύτητος φωνὴ τοῦ εἰς τὸν κόσμον ἀποσταλέντου Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καλοῦσα τοὺς ἀνθρώπους εἰς σωτηρίαν, οἱ λόγοι τοὺς ὁποίους ἀφῆκεν αὕτη «*Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθήτω μοι*» τοῦτο διεκλήρυνεν, ὅτι οἱ ὁπαδοὶ Του πρέπει νὰ γνωρίζουν πῶς θὰ ἀγωνισθῶσι, ἵνα πιστῶς τὸν ἀκολουθήσωσι καὶ ἵνα λάβωσι τὸ ὄνομα χριστιανοί.

Τί ἄλλο σημαίνει τὸ ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν; Τί ἄλλο ὁ σταυρὸς; Τί ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ ἀγῶνα καὶ ἀγωνιστάς; Naί, ἀγῶνα τοῦ καλοῦ κατὰ τοῦ κακοῦ, τῆς ἀληθείας κατὰ τοῦ ψεύδους, τῆς ἀγάπης κατὰ τοῦ μίσους, τοῦ πνεύματος κατὰ τῆς ὕλης.

Χριστιανὸς χωρὶς νὰ ἀγωνίζεται τὸν ἀγῶνα τοῦτον τὸν καλόν, δὲν δύναται νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστιανοῦ, οὔτε δύναται νὰ φανῇ γνήσιον καὶ ἀληθινὸν τέκνον Ἐκείνου, ὅστις ἠγωνίσθη καθ' ὅλην τὴν ἐπὶ γῆς ζωὴν του, ἀπὸ τῆς Φάτνης μέχρι τοῦ Σταυροῦ.

Χριστιανὸς σημαίνει ἀγωνιστής! Αὐτὸ διεκλήρυνεν ὁλόκληρος ἡ ἀγία τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ Διδασκαλία καὶ ἀκόμη ὅταν ἔλεγε «*στενὴ ἡ πύλη καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν, καὶ ὀλίγοι εἰσὶν οἱ εὕρισκοντες αὐτήν*» καὶ πάλιν «*Ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων παραδώσουσι γὰρ ὑμᾶς εἰς συνέδρια καὶ ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν μαστιγώσουσι ὑμᾶς καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων*».

Αὐτὸ τοῦτο ὡς ἀναμφισβήτητον ἀλήθειαν διαβεβαιοῦν τὰ γεγονότα διὰ μέσου τῶν αἰώνων, τὸ ἴδιον

ολόκληρος ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ! Τὸ αὐτὸ ἐπικυρόνει τό, κατὰ τὸν Θεῖον Παῦλον, «περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων». Αὐτὸ διαβεβαιούν οἱ σκληροὶ ἀγῶνες, τοὺς ὁποίους διεξήγαγον οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας Πατέρες καὶ Ὁμολογηταί. Τὸ ἴδιον παρουσιάζουν ὅλοι οἱ αἰῶνες ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως εἰς τὸ στερέωμα τοῦ Ἀστέρος τῆς εὐδοκίας τοῦ Θεοῦ μέχρι τοῦ αἰῶνος τούτου, τὸν χριστιανὸν δηλονότι ἀκατάβλητον ἀγωνιστὴν, ὅστις οὐδέποτε ἐνικήθη οὔτε κατεβλήθη.

Ἀληθὺς ὁ χριστιανὸς εἶναι ἀγωνιστὴς καὶ διεξάγει ἀγῶνας σκληροὺς καὶ ἀνίστους, ἀγῶνας πρὸς τὰς ἐξουσίας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, τοῖς νὰ διαθέτῃ οὐδὲν ὄπλον, ἔκτος ἀπὸ τὴν θέλησίν του καὶ τὴν πίστιν του πρὸς τὴν ἀλήθειαν «Οὗτοι ἐν ἀσπασί καὶ οὗτοι ἐν ἵπποις, ἡμεῖς δὲ ἐν ὀνόματι Κυρίου».

Ναί, ἀγωνίζεται ὁ χριστιανὸς μετ' ἐφρόνημα θελήσεως καὶ πίστεως καὶ προβάλλει τὸ ἀρρηκτον τεῖχος τῆς ὑπομονῆς παρ' οὗ προστατευόμενος γίνεται ἀκατάβλητος. Ἀκόμη δὲ γίνεται ἰσχυρός, διὰ τὴν ἐνθυμητὴν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ Παύλου *Δι' ὑπομονῆς τρέχουμεν ὃν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα, ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν*. Αὐτοὶ οἱ οὐράνιοι λόγοι ὁδηγοῦν, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ἀγῶνος τὸν ἀγωνιζόμενον χριστιανόν, εἰς ποῖον πρέπει νὰ βλέπῃ καὶ πόθεν δύναται νὰ ἀνέλθῃ τὴν ἀκατάβλητον δύναμιν, ἥτις θὰ τὸν φέρῃ εἰς τὴν νίκην καὶ τὸν θρίαμβον.

Χριστιανέ, ὅταν ἀγωνίζεσαι τὸν ἀγῶνα τοῦτον τὸν καλὸν καὶ ἐγείρονται κατὰ σοῦ οἱ ἐχθροὶ τῆς ἀληθείας, εἴτε σὰρξ λέγονται, εἴτε κόσμος, εἴτε σατανᾶς, τότε μὴ δισταγῆς οὐδόλως, ἀλλὰ βλέπε Αὐτὸν τὸν Πανάμωμον τὸν ἐκ τῆς Ἀγίας Παρθένου ἀφθόρου σαρκωθέντα. Βλέπε Αὐτόν, ὁ ὁποῖος ἐνίκησε τὸν διάβολον εἰς τὴν ἔσσημον. Βλέπε τὸν Σωτῆρα σου Χριστὸν, ὁ ὁποῖος ἔσωσε τὸν Πέτρον ἐκ τῆς ἀπειλῆς τῶν ἀγρίων κυμάτων. Βλέπε Αὐτόν ὅστις κατώρθωσε τὸ ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρὸν νὰ καταλύσῃ τὸ κράτος τῆς ἁμαρτίας, τὴν ἐξουσίαν τοῦ διαβόλου καὶ νὰ ἐπιτύχῃ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πολλοὶ αἰῶνες δὲν κατώρθωσαν καὶ οἱ διὰ μέσου αὐτῶν διεληθόντες μεγάλοι εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἐξουσίαν. Ναί, αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἐνοστάλησαν γενεαὶ γενεῶν. Αὐτόν βλέπε, διότι ἀπ' Αὐτοῦ καὶ μόνον θὰ ἀνιλήσῃς τὴν δύναμιν ἐκείνην, ἡ ὁποία σοῦ χρειάζεται, ἀπ' Αὐτοῦ ἐκπηγάξει ἡ δύναμις τῆς ὑπομονῆς, ἡ δύναμις τοῦ θάρρους, ἡ δύναμις τῆς νίκης.

Καὶ ὅταν θὰ τὸν ἀντικρύσῃς ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρὸν θὰ τὸν ἴδῃς ὑφιστάμενον τὸν πόνον σου καὶ σπαρασσόμενον μετὰ τὴν ὁδὸν σου. ὦ! τότε, τότε ἄφησε τὴν σκέψιν σου νὰ φθάσῃ ἀμέσως εἰς τὴν ἔκβασιν, εἰς τὸ ἀποτέλεσμα. Ναί, ἰδὲ ἐμπρὸς σου τὴν Ἀνάστασιν πόσο φῶς σκορπίζει καὶ πόσῃ χαρᾷ! Ἀπομακρύνει τὸν πόνον, φυγαδεύει τὴν ὁδύνην καὶ χαρίζει τὴν δικαιοσύνην! Τότε, ὦ τότε θὰ πιστεύσῃς, καὶ πρέπει νὰ πιστεύσῃς, ὅτι καὶ διὰ σὲ θὰ ἐπακολουθήσῃ ἀνάστασις, χαρὰ, φῶς, εἰρήνη καὶ δικαιοσύνη. Πίστευσε ὅτι θὰ ἔλθῃ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ αἰσθάνεσαι μόνον χαρὰν καὶ θὰ παραδεχῇς, ὅτι εἶχεν δίκαιον ὁ Θεὸς Παῦλος συμ-

βουλεύων ἡμᾶς *«Δι' ὑπομονῆς τρέχουμεν τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα, ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν»*.

Χριστιανὸς λοιπὸν σημαίνει ἀγωνιστὴς καὶ ἀγωνιστὴς μάλιστα ἀκατάβλητος καὶ αἰετὶ νικῶν οὐδέποτε νικώμενος. Πάντοτε θριαμβευτὴς, οὐδέποτε δὲ κατρωχόμενος. Καὶ ἐνῶ πρὸς στιγμὴν φαίνεται νικώμενος, αἴφνης ἀνίσταται καὶ λάμπει ἀπὸ θάρρους καὶ δύναμιν. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀληθὺς χριστιανός, αὐτὸς τὸ γνήσιον καὶ ἀγαπητὸν τέκνον τοῦ Θεοῦ.

Ἰδοὺ λοιπὸν ὡς χριστιανοὶ πραγματικοί, ἐν ὧσι σκληρῶν καὶ μεγάλων ἀγῶνων, τοὺς ὁποίους διεξάγουμεν κατὰ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς κακίας, ἃς φρονηματισθόμεν μετὰ τὸ χριστιανικὸν φρόνημα τῶν Πατέρων μας μετὰ τὴν βεβαιότητα, διὰ τὴν ἔλθῃ ἡ ἡμέρα τῆς ἀναστάσεως, ὅσα μεγάλα καὶ ἀνήκουστα καὶ ἂν εἶναι τὰ δαινά, τὰ ὁποῖα ὑφιστάμεθα, ἔστω καὶ ἂν ἀκόμη αὐτὰ ὑπερβῶσι τὴν ὁδύνην τοῦ Σταυροῦ, ἀρκεῖ τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως νὰ μὴ σβύσῃ ποτε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας καὶ ἐμπρὸς μας νὰ βλέπωμεν πάντοτε ἀπλωμένο τὸ παντοδύναμον χεῖρ τοῦ Ἀγαπημένου μας Σωτῆρος Χριστοῦ ἐτοιμὸν νὰ μᾶς σώσῃ.

ἩΡΩΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Ἐσπιθοβόλισε πρὸ καιροῦ «ἡ Χριστιανικὴ Σπίθα» τοῦ λαοφιλεστάτου Ἱεροκλήρου πατρὸς Αὐγουστίνου Καντιώτου. Ἀλλ' αὐτὴν τὴν φαρὰν ὑψέρε μετριοτάτος ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ ἐδλογημένου αὐτοῦ ἐντύπου, ὡς «Σπίθας». Δὲν ἦτο «Σπίθα» ἦτο μία ἐκκορηγὴς ἰσχυρὰ ἐνὸς Ἠφαιστείου. Ἡ ἐκκορηγὴς ἐδόνησε τὰς συνειδήσεις μας, ἡ δὲ ἀναπηδήσασα ἐκ τοῦ κατῆρος φλόγα κατηύγασε τὴν σκοτεινὴν ἐποχὴν μας.

Ἐπὶ τέλους εὐρέθη καὶ ἓνας κληρικὸς τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας νὰ κακίσῃ τὴν βαρβαρότητα καὶ τὴν αἰσχύνην τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Κυβερνητικῶν μέτρων. Ὁ κληρικὸς αὐτὸς μετὰ παρησίαν Ἀμβροσίου καὶ μετὰ ρητορικὸν σθένος Χρυσοστόμου ἐξάβλυσε τὸ βαρύτερον καὶ σπουδαιότερον «κατηγορῶν». Τιμὴ εἰς τὴν κίνησιν μας ἡ θεσμὴ αὐτῇ συνηγορία. Ἡ τιμὴ δὲ αὐτῇ καθίσταται βαρυτέρα, ὅταν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν τὸ ἀδιάβλητον, καὶ ἀγγελικὸν ἦθος τοῦ ἀνδρός. Ἀσκητικὴ Μορφὴ, Χριστιανικὴ φυσιογνωμία ζεῖ διὰ τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Ἀλήθειαν. Εἰς τὴν ἀγάπην τῶν ἰδανικῶν αὐτῶν ἐδυοσίασε τὰ πάντα καὶ αὐτὸν τὸν ἑαυτὸν του.

Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον κατέστη λαοφιλέστατος. Ἐγινε ἡ δεσπόζουσα Μορφὴ εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ θρησκευομένου Ἑλλήνου. Ἡ λιτότης του, ἡ εὐσεβεία του, ἡ παρησία του, τὸν κατέστησαν σύμβολον καὶ ἰδέαν.

Αὐτὸς λοιπὸν ἀπορρίπτων τὰ προσχήματα καὶ ἐκμηδενίζων πάντα φόβον ἐξαπέλυσε τοὺς κεραυνοὺς τῆς ἀληθείας.

Λυπούμεθα διότι δὲν ἔχομεν χώρον νὰ ἀναδημοσιεύσωμεν τὸ πλῆρες κείμενον τῆς ἐπ' ἀρ. 114 «Χριστιανικῆς Σπίθας». Εἶναι ἓνα κείμενον, ἱστορικόν, ἀξιόλογον, θαυμάσιον. Ἀρκοῦμεθα εἰς τὴν ἀπλὴν ἐπανάληψιν ὀρισμένων σημαντικῶν φρά-

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΒΑΡΒΑΡΑ ΜΕΤΡΑ

Παρ' ὅλην τὴν συγκίνησιν τῶν Ἀγίων ἡμερῶν αἱ βάρβαροι καὶ ἀνελεύθεροι διώξεις συνεχίζονται. Δὲν συγκινεῖ τὰς τυραννικὰς καρδίας τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας τίποτε· οὔτε ἡ μακροθυμία τοῦ Σωτῆρος οὔτε ἡ ἀγάπη οὔτε τίποτε. Οὕτω συλλαμβάνονται ἱερεῖς κλείονται ἐκκλησίαι, καταδικάζονται χριστιανοί, διότι προσεύχονται! Εἰς τὰς Καλάμας, ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχή, ἐπετέθη λαύρως ἐναντίον τῆς ἰσχυρᾶς καὶ ἀκατανίκητου ἐπάλξεως, τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἀδελφῶν Παναγουλᾶκη. Ὁ κόσμος ἠγανάκτησε ἐναντίον τῆς βαρβαρότητος αὐτῆς. Παρομοίᾳ σηπὴν ἔλαβε χώραν καὶ εἰς Ἀδλίδα Ἀττικῆς. Ἐκεῖ αἱ μοναχαί, αἱ ἀσκούμεναι εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἀγ. Στεφάνου τοῦ πατρὸς Γεδεὼν ἠπειλήσαν Νέον Χορὸν Ζαλόγγου, εἰς ἐπεχειρήσουν νὰ τοὺς προσβάλουν. Ἡ σηπὴ αὕτη συνεκίνησε τὸν κ. Εἰσαγγελέα· ἐνῶ δ' ὁ Ἀρχιερεὺς τῆς περιοχῆς Θηβῶν καὶ Λεβαδείας ἐποδοπάτησε σχετικὴν διαμαρτυρίαν τῶν κατοίκων, καὶ μετὰ ἔχουν τὸ θράσος νὰ ὁμιλοῦν περὶ θρησκείας, ἀγάπης, καλοσύνης.

Ἡ ΑΓΑΠΗ ΠΡΟΣ ΤΑ ΟΡΦΑΝΑ ΜΑΣ

Παρ' ὅλον τὸ μένος καὶ τὴν κακίαν τῶν διωκτῶν μας, παρ' ὅλην τὴν σφοδρότητα τῆς διεξαγόμενης μάχης, οἱ τιμιοὶ ἀγωνισταὶ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Ἐλευθερίας, δὲν ἐλησιμόνησαν τὰ καθήκοντά τους πρὸς τὸ Ἰδρυμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς καλωσύνης ποὺ τόσο στοργικὰ κατηύθυνε καὶ κατευθύνει ἀπὸ τὸ κρυσφύγετό του.

Εἰς ἄλλην ἐκδοσὶν θὰ ἀναφέρωμεν περισσότερα. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὑπενθυμίζομεν καὶ πάλιν τὰ καθήκοντά μας, πρὸς αὐτό.

σεων, ἐλπίζοντες ὅτι δὲν θὰ ὑπάρξῃ Ἕλλην νὰ μὴ ἀναζητήσῃ ἐπισταμένως διὰ νὰ μελετήσῃ τὸ «Εὐαγγέλιον αὐτὸ τῆς θρησκευτικῆς Ἐλευθερίας».

«Ἐναντίον τῆς ἀναμίξεως τοῦ Κράτους εἰς τὰ θρησκευτικὰ καὶ Ἐκκλησιαστικὰ θέματα, διαμαρτυροῦμεθα ἐντόνως. Ἀφήσατε τὴν Ἐκκλησίαν μας νὰ λύσῃ μόνη τὴς τὰς διαφορὰς μετὰ τῶν τέκνων τῆς διὰ μέσων καθαρῶς πνευματικῶν, τὰ ὅποια ὥρισαν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες», «Ἀλλὰ κύριοι δημοκράται καὶ φιλελεύθεροι, ἡ θρησκεία δὲν εἶναι κρατικὴ ὑπόθεσις, ὥς τὰ καύσιμα καὶ ἡ ἱσχυρία, ἀλλὰ μία ὑπόθεσις ἱερὰ ἔχουσάτην ρίζαν εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ σεῖς εἰσθε τελείως ἀναρμόδιοι».

Δὲν γνωρίζομεν τί ἔχουν νὰ ἀπαντήσουν τὰ θρασυτάτα ἐκεῖνα ὄντα, ποὺ προσπαθοῦν νὰ καλύψουν τὴν κενότητά τους, μὲ τίς χυρᾶς μῆτρες καὶ τὰ μεταξωτὰ ράσα. Μᾶς εἶναι ἄλλωστε ἀχρηστος ἡ κρίσις των. Ἐκεῖνο, ποὺ γνωρίζομεν εἶναι ὅτι τὸ διάγγελμα τοῦ Ἱεροκήρυκος Αὐγουστίνου θὰ ἔχῃ βαθυτάτην ἀπήχησιν εἰς τὰς ψυχὰς τοῦ φιλελευθέρου λαοῦ μας, θὰ γιγαντώσῃ τὸ φρόνημά του καὶ θὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τὴν ταλαίπωρον Ἐκκλησίαν μας τὸ καθεστὼς τῆς Ἐλευθερίας ποὺ τῆς ἀρμύζει!

Ἀπὸ τῶν στηλῶν αὐτῶν χαιρετίζομεν τὴν ὁραίαν καὶ ἐμπνευσμένην προσπάθειαν τοῦ πατρὸς Αὐγουστίνου καὶ τὸν διαβεβαιούμεν ὅτι τὸ Χριστιανικὸν του κίνημα τὸ παρακολουθεῖ ὁ Ἑλληνικὸς λαός, ὁ ὁποῖος ἴσταται παρὰ τὸ πλευρόν του, ἑτοιμὸς εἰς πρῶτον του νεῦμα.

ΑΙ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ

Ἐξακολούθον τὸ Συμβούλιον τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. τὰς ἐπισκέψεις τῶν Παραρτημάτων, ἐπεσκέφθη, μέλη τοῦ Συμβουλίου τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν τὸ Παράρτημα τῆς Κορίνθου, συσχεφθέντες μετὰ τοῦ Προέδρου τοῦ Παραρτήματος κ. Γ. Παπαφίλη διὰ τὴν ἐν γένει πορείαν τοῦ ἱεροῦ ἀγώνος. Κατόπιν μετέβησαν εἰς Μεγαλόπολιν συναντηθέντες μετὰ τοὺς ἐκεῖ παράγοντας καὶ μετὰ τοῦ Ὁσιωτάτου Μοναχοῦ Ἀγαθαγγέλου μεταβιβάσαντες τὴν λύπην τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. εἰς αὐτὸν διὰ τὴν σκληρὰν δοκιμασίαν ὑπέστη ἡ Ἱερὰ αὐτῶν Σκῆτη καὶ ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἡγούμενος Γεράσιμος Μπουλουμάτης ἀπὸ τὴν λύσσαν τοῦ νέου Καϊάφα τῆς Μεσσηνίας! Ἐξακολούθησαν τὴν πορείαν μετέβησαν εἰς Καλάμας ὅπου συνεσκέφθησαν μετὰ τοῦ Προέδρου κ. Π. Κατσαμπάνη καὶ τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινότητος Καλαμῶν. Ἡ ὑποδοχὴ καὶ αἱ περιποιήσεις τῆς Κοινότητος, ἦσαν συγκινητικαί· συνεχῶς κατέφθονον εἰς τὴν φιλόξενον οἰκίαν τοῦ ταμίου τῆς Κοινότητος Γ. Κωνσταντοπούλου οἱ ἀδελφοὶ νὰ μάθουν νέα ἀπὸ τὸ κέντρον καὶ νὰ διαδηλώσουν τὴν ἀπόφασιν των ὅτι θὰ ἀγωνισθοῦν ἠνωμένοι μέχρι θανάτου εἰς τὰ τεῖχη τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ παρὰ τὸ πλευρόν τοῦ Δεσπότη Ἀρχιεπισκόπου μας. Τὸ κλίμακον ἀνεχώρησε τὴν πρωτὴν τῆς Δευτέρας μὲ τὰς ἀρίστas ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν ἀξιόλογον κίνησιν τοῦ Παραρτήματος καὶ ἀπὸ τὴν ἐν γένει δραστηριότητα πάντων τῶν παραγόντων.

ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΥΚΛΑΔΩΝ

Τὴν περασμένην Κυριακὴν μὲ ἓνα συγκινητικὸ αὐθορητισμὸν οἱ χριστιανοὶ μας, μετέβησαν εἰς τὸ Β'. Νεκροταφεῖον Πατησίων, γιὰ νὰ γονατίσουν εὐλαβικὰ μπροστὰ στὸν ἀπέραντον τάφον τοῦ Τιμωμένου Νεκροῦ μας. Περισσότερα ἀπὸ 1500 ἄτομα εὐρέθησαν στὸ Νεκροταφεῖο. Κανένας δὲν ἠνόχησεν· ἀλλὰ μὲ μίαν χριστιανικὴν ἀξιοπρέπεια ἐξεδήλωναν τὰ αἰσθήματα τοῦ πένθους καὶ τῆς λύπης των.

... Ἐξάφνα τὴν ἱερὰ αὐτὴ σιγὴν διέκοψαν αἱ φωναί, καὶ αἱ ἀπειλαὶ τῶν ὁργάνων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἐπὶ κολούθησαν σηναὶ θλιβεραὶ. Δίσκοι μὲ κόλυβα ἀνετράπυσαν εἰς γλάστρες, οἱ καλλωπιστικαὶ ἐποδοπατήθησαν τὰ κεφάλια σβύσανε, ἀπ' τὴν βίαιαν πνοὴν τοῦ μίσους καὶ τῆς Ὁργῆς. Γυναῖκες ἐδάρεσαν καὶ ὡς ἐπίλογος: Τίμιοι πολῖτες ὠδηγοῦνται, αἰχμάλωτοι εἰς τὸ Τμήμα. Μέσα σ' ὅλην αὐτὴν τὴν Μάχην, μάχη γιὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὴν Ἐλευθερίαν τῆς σκέψεως, ἡ Ἀγνή καὶ Ἀγία ψυχὴ τοῦ Ἱεράρχου μας, φιερούγιζε ἀνάλαφρα καὶ εὐλογοῦσε τὰ μαχόμενα παῖδιά του. Καὶ μετὰ πέταξε στὸν Ὑψιστὸ Ἀρχιερέα, νὰ τὸν παρακαλέσῃ γιὰ ὁσους ἀγωνίζονται.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰδοποιούνται οἱ Προέδροι καὶ τὰ Ἐκκλησιαστικὰ Συμβούλια τῶν Παραρτημάτων ὅπως εἰς τὰς ἀποστέλλομενας ἡμῖν καταστάσεις ἐγγραφῆς, ὑπογράφουν ταύτας καὶ σφραγίζουν.

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092/1938
Διευθυντής: ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ
Χαλκοκονδύλη 7.— Ἀθήναι

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι